

fungerende, som kan løse de opgaver, som vi som borgere forlanger skal løses. Jeg kender ikke nogen, hverken i den her forsamling eller ude i samfundet, som har den opfattelse, at ældre bare må vænne sig til at klare sig selv, eller at syge ikke kan få en behandling på hospitalet, men bliver henvist til at klare sig selv. Nej, vi kræver med rette, at der er tilstrækkelig med kvalificeret arbejdskraft både i socialektoren og i sundhedssektoren. Men det lader sig bare ikke gøre, hvis ikke vi også samtidig sikrer, at løn- og ansættelsesvilkårene er af en sådan karakter, at man kan fastholde arbejdskraften, og at man kan rekruttere ny arbejdskraft både i dag og ude i fremtiden.

Jeg har forsøgt at få ministeren og ordførerne fra regeringspartierne til at svare på, hvordan man vil sikre arbejdskraft. Vi ved, at der kommer til at mangle 35.000 medarbejdere i social- og sundhedssektoren inden for de kommende 5 år. Og hvad er regeringens svar? Larmende tavshed.

Det er jo ikke et spørgsmål om, at vi har forlangt, at de bare skulle svare i dag. Men man kan jo stille sig selv spørgsmålet: Hvad har regeringen sagt i går, i forgårs? Hvad har regeringen sagt, og hvad har regeringen gjort siden 2001, da de kom til, og frem til i dag for at sikre den kvalificerede arbejdskraft i den offentlige sektor? Ingenting.

Hvad er deres bud i fremtiden på at sikre kvalificeret arbejdskraft i den offentlige sektor? Ingenting. Det er jo desværre den skinbarlige virkelighed.

Hvad er det, man har gjort? Man har sagt: Et det ikke bedre at give borgerne – selvfølgelig dem, der tjener mest – skattelettelser både i år og tidligere, men faktisk også planlagte skattelettelser, der skal udløses i 2009, altså til næste år. Om ganske kort tid skal regeringen og kommunerne og regionerne til at forhandle en ny økonomiaftale for 2009. Der vil ikke være penge i denne aftale til sikring af arbejdskraft – hverken i kommunerne eller i regionerne. Det er virkeligheden, fordi pengene er ødet væk til skattelettelser og planlagte skattelettelser i de kommende år. Det er ganske enkelt uansvarligt.

Så vil jeg gerne sige til ministeren: Når ministeren siger, at man ikke skal blande sig i overenskomsterne, kunne det have været sagt af SF's gruppeformand, og jeg vil gerne gentage det: Folketinget skal ikke blande sig i overenskomsterne. Men regeringen har jo blandet sig i overenskomsterne. Det gør enhver regering, de blan-

der sig altid, når det offentlige skal forhandle overenskomster, for hvad er det, kommunerne kan sige, og hvad er det, regionerne kan sige til deres modpart, når de forhandler overenskomst? Det er: Vi har af regeringen fået stillet følgende pose penge til rådighed til at løse alle vores opgaver, herunder også lønforholdene.

Kl. 19:50

Så på det tidspunkt sagde man: Vi siger til kommunerne og til regionerne, at der er en bestemt sum penge, som forudsætter en lønstigningstakt, som vi fastsætter. Og det var jo ikke finansministeren alene; det var jo finansministeren på vegne af regeringen og regeringens parlamentariske grundlag, Dansk Folkeparti. Derfor har regionerne og kommunerne jo ikke en jordisk chance for at hæve den ramme yderligere ud over det, regeringen på forhånd ved indblanding i forhandlingerne fastsatte skulle være rammen. Så derfor er det simpelt hen usandt, når ministeren siger, at man ikke blander sig. Regeringen blander sig og skal naturligvis blande sig, for den skal stille pengene til rådighed.

Derfor er vi altså i en situation, hvor det er meget vanskeligt at se løsninger på konflikten på en sådan måde, at man kan fastholde og rekruttere arbejdskraft, medmindre at regeringen påtager sig et ansvar.

Det har for så vidt ikke noget med ligelønskommissionen at gøre, det var bare en irettesættelse af ministeren, når ministeren siger, at man ikke skal blande sig i konflikten. Det skal man gøre, man skal bare ikke gøre det, mens den pågår. Det skal man gøre på forhånd til sikring af, at der er tilstrækkelig med økonomi i kommuner og regioner.

Dertil har jeg et par bemærkninger om selve forslaget. Vi har foreslået, at man analyserer arbejdsmarkedet specielt for ligelønsproblemerne. Men jeg har konstateret under debatten, at der er flere af mine kollegaer, bl.a. fra Det Radikale Venstre og fra Socialdemokraterne, som har efterlyst en bredere tilgang til spørgsmålet, og det vil jeg gerne kvittere for her og sige, at det er vi fuldstændig åbne over for. Vi har bare set ligelønsproblematikken som helt afgørende. Vi skal også se på nogle af de andre elementer, som bl.a. Det Radikale Venstre har peget på, vedrørende rekruttering. Selvfølgelig skal vi se på rekruttering, også i en bredere sammenhæng end kun ligelønsproblemet. Så det er vi meget åbne over for at tage ind.

Vi skal også se på uddannelse og andre lønformer, som Socialdemokraterne har været inde